

Ein kyndil er slóknaður

Tað er við sorg í barmi, at hesi orð verða fest á blað. Leygardagin 10. mars 2012 andaðist ein av okkara størstu kvinnuligu frymyndum, Leila Solmunde, bara 50 ára gomul.

Tað var við sorg og skelki, at eg sunnumorgunin fekk boðini. Tað er so stutt síðan, vit báðar vóru á fundi saman í MBF-húsinum. Sum altíð vart tú greið, positiv og framskygd. Lítið visti eg, at hetta fór at verða okkara seinasti fundur.

Tað er ein sonn stríðskvinna, ið hevur lagt árarnar inn. Føroyska tjóðin hevur við deyða Leilu mist eitt stórt menniskja og eitt slóðbrótandi fakfelagsfólk.

Leila Solmunde hevur sett varandi spor eftir seg. Seinastu átta árinum sum forkvinna í MBF hevur tú meistarlíga og tignarlíga vunnið fólkum við serligum avbjóðingum størri og betri

rættindi. Við tínum róliga og positiva lyndi hevur tú birt treysti og mót í mongum føroyingi. Úrslitið av tínum eldhuga, áræði og stríði kenna vit øll: Handikappolitikkur hevur ongantið verið so sjónligur og viðurkendur millum fólk og okkum politikarar sum nú.

Tað er tíverri ein av lívsins fortreytum, at summi eru meiri skerd enn onnur. Summi eru fødd inn í truplari umstøður enn onnur. Onnur bera brek, sum kunnu tyngja um gerandisdegin. Lívið er ikki líka lætt at liva hjá øllum. Og um vit hyggja at býtinum av mótgongd, sum hvørt einstakt menniskja fer ígjøgnum, so er lívið ofta órættvíst. Men tað er ikki tað, sum er avgerandi. Tað snýr seg um okkara hugburð. Tað hevur størri týðning, hvussu eitt menniskja ber sína lagnu, enn hvør hendan lagnan í veruleikanum er.

Hesum hugburði hevur Leila Solmunde verið ímyndin av.

Hon hevur sanniliga møtt mótgongd. 18 ára gomul fekk hon staðfest liðagikt, sum hevur havt við sær, at hon gjørdist avlamin og noydd at nýta koyristól. Seinni upplivdu Leila og maðurin Mourits at missa sítt einasta barn. Í 2001 doyði sonurin Pauli í einari ferðsluvánlukku. Hann gjørdist bert 18 ára gamal. Hóast størri mótgongd enn tey flestu, hevur tú staðið sum kletturin. Hóast tú sjálf bardist við liðagikt, náddi tú at hjálpa og kempa fyri ein stóran skara, ið hevði hjálp fyri neyðini. Tað hevur tú gjørt frymyndarlíga. Fyrst innan giktaðkið, har tú vart forkvinna í Giktafelag Føroya í 16 ár, og síðani 2004 sum forkvinna í MBF, sum er meginfelag fyri 24 limafeløg.

Missurin og saknurin er stórus eftir tær, Leila. Nú er

tín sterka og vælkenda rødd í føroyska samfelagnum tagnað. Eg fari verulíga at sakna møguleikan fyri at søkja ráð frá tær. Vit hava mist ein íbirtara og framherja. Samfelagið er blivið fátækari. Eitt gott fólk í orðsins sanna týðningi hevur lagt árar inn.

Mín samhugi fer til tykkum, ið eftir sita. Mínir tankar og hjartalíga samkensla er við tær Mourits, sum nú hevur mist sín fylgissvein og konu.

Vit drýpa høvur í sorg og æra hennara minni. Hvíl í friði, Leila Solmunde.

Annika Olsen,
landsstýriskvinna í
almanamálum

Hvíl í friði, góða Leila

At skjótt kann tað vera, mugu vit ásanna, nú systkinabarnið, Leila Solmunde, so bráðlíg legði árárnar inn, bara 50 ára gomul. Alt ov tíðlíg, tí hon var so livandi sum fáur, og hóast hon líkamlíg hevði sínar avmarkingar, megnaði hon at ganga undan – ikki minst, tá tað ráddi um at tala søkina hjá øðrum.

Tað kennist so óverulígt, tí so seint sum sunnudagin 4. mars á Landssjúkrahúsinum prátaðu vit saman, har Leila fortaldi, at hon nú gleddi seg til at sleppa heimaftur, eftir eina strævna tíð á sjúkrahúsinum. Hon var komin væl fyri seg og duldi ikki fyri, at hon serlíg sá fram til og gleddi seg til díamantbrúdleypsdegin hjá foreldrunum, sum er hesa vikuna.

Tí gjørdist eg bæði kløkkur og keddur, tá eg í morgun fekk tey sorgarboð, at Leila var farin. Hetta var ikki tað, nakar av okkum hevði væntað, tí hon var so birg og spent, nú hon sá ein enda á sjúkraleguni og gleddi seg

til aftur at fara til verka. Millum annað nevndi hon, at hon skuldi fara í holt við formansfrágreiðingina hjá sær, tí tað stundaði til aðalfundin í Meginfelag teirra brekaðu.

Henda lótan á Landsjúkrahúsinum sunnudagin er seinasta minnið, eg havi um Leilu, og nú eg siti og hugsi um hana og lív hennara, sigur hetta helst eisini alt um hesa megnar kvinnu, sum á ongan hátt spardi seg í stríðnum fyri tey veiku, tá tað ráddi um at vinna rættindi og at stríðast fyri vunnum rættindum. Hon skal eina ferð hava sagt, at tá tað bar til at fara upp á mánan, so mátti tað eisini bera til at skapa teimum møguleikar, ið bera brek.

Longu sum 18 ára gomul fekk Leila staðfest liðagiktina, ið merkti alt hennara vaksna lív, og í mong ár sat hon sum avlamin í koyristóli. Men fyri tað um sjúkan setti sínar avmarkingar, steðgaði hon á ongan hátt Leilu, sum fyrst var formaður í Gikta-

felagnum í 16 ár, til hon hesi seinnu árinum tók við sum formaður í Meginfelag teirra brekaðu, har hon brúkti nógv tíð og orku og verulíga upplivdi at gera mun.

Ein stór orsök til, at Leila kundi vera so virkin, var góði maður hennara, Mourits Simonsen, ið var við henni allastaðni, hjálpti og stóð við hennara lið. Hann var henni ein fantastiskur stuðul og ein stór orsök til, at Leila sjálf kundi siga, at hennara brek var eingin forðing fyri at njóta lívið. Saman deildu tey gleðir og sorgir í lívinum, og tað var eitt stórt slag, tá einkarsonurin Pauli doyði í einari ferðsluvánlukku í 2001, bara 18 ára gamal.

Leila var fødd í Trongisvági og sleit sínar barnaskógvar á somu leiðum, sum vit triggir brøðurnir Hans og Erhard gjørdu tað, tí bara fáir metrar vóru millum húsin. Frá real-skúlanum á Tvøroyri lá leiðin til Keyppannahavnar, har hon fór á handilsskúla, og í 1983 flutti hon til Fuglafjarðar og fyra ár seinni

út á Kambsdal, har hon og Mourits, sum sjálvur er úr Fuglafirði, høvdu sítt heim.

Nú er Leila farin, og hóast missurin sjálvandi er størstur hjá tær, Mourits, og foreldrunum Palmu og Jørleif, systkjunum og familjun annars, so var hon eitt av hesum menniskjunum, øll lögdu til merkis og gjørdust góð við, tá tey møttu henni á lívsleiðini. Rættast er helst at siga, at øll hava mist, nú ein slík merkiskvinna og slóðbrótari sum Leila ikki er ímillum okkum longur. Tað kennist óverulígt og tómmt, men vit goyma minnini um góðar lóttur og framúrskarandi avrik, ið hon legði eftir seg í sínum alt ov stutta, men sera virkna lívi.

Hvíl í friði, góða Leila!

Vit triggir við familjum
Heðin Mortensen